

REDACTIONEEL GEDEELTE

WETTELIJKE REGELING DER GENEESKUNDIGE BEROEPSRECHTSpraak

Aan het feestmaal, ter gelegenheid van de 74e Algemeene Vergadering van de Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst heeft Minister Aalberse een rede gehouden, waarin hij o.m. mededeelde, dat de Regeering voornemens is het volgend jaar een wetsontwerp in te dienen, waarbij de rechtspraak der Maatschappij haar wettelijke sanctie ontvangen zou en versterkt zou worden op een wijze als dat ongeveer bij de orde van advocaten het geval is, zoodat ook schorsen en het ontnemen van de bevoegdheid tot uitoefening van de praktijk dan mogelijk zou zijn.

De geneeskundige medewerker van de Nieuwe Rott. Courant wijdt in het Ochtendblad van 24 Juli een artikel aan dit onderwerp en wijst op eenige moeilijkheden die zich hierbij vermoedelijk zullen voordoen, te weten de niet-leden en het juridische element, waarbij de schrijver doet uitkomen dat de niet-leden zich moeilijk zullen kunnen neerleggen bij een rechtspraak die in min of meer afhankelijke positie staat ten opzichte van de Maatschappij en dat verder de medici niets zouden moeten hebben van een jurist-voorzitter.

Hoewel wij uit den aard der zaak niet weten wat Z. E. in die tafelrede precies gezegd heeft, wil het ons toch voorkomen, dat de bekwame medische deskundige van de N. R. Crt. zich hier vergist moet hebben in de bedoelingen van den Minister.

Wanneer de Regeering voornemens is een wetsontwerp als bovenbedoeld in te dienen, dan kan dit niet zijn om de recht-

spraak van de Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst wettelijk te sanctioneeren, maar alleen omdat inderdaad de Regeering nu en dan het gemis voelde „aan de macht om onwaardige beoefenaren van de geneeskunst het recht tot uitoefening van de praktijk te ontnemen.” (Zie N. R. Crt.) Daaruit volgt dat dit niet alleen geldt voor de artsen, maar ook voor de tandartsen en de apothekers, die eveneens een monopolie bezitten.

Wij meenen dan ook te weten, dat reeds een vijftal jaren geleden de toenmalige Centrale Gezondheidsraad op verzoek van den Minister dit onderwerp in studie heeft genomen en onder meer de meening heeft gevraagd van de Hoofdbesturen der Ned. Mij. tot bev. der Geneeskunst, der Pharmacie en der Tandheelkunde ten opzichte van een eventueel in te dienen wetsontwerp van bovenbedoelde strekking.

Die strekking zal in hoofdzaak zijn, middelen aan te wijzen om diegenen onder de drie groepen, die zich buiten het bereik van den strafrechter weten te houden en toch dingen doen die het daglicht niet kunnen velen, te kunnen treffen. En bij den tegenwoordigen toestand staat ongetwijfeld vast dat dergelijke gevallen in hoofdzaak zullen voorkomen bij hen die geen lid zijn van de bovengenoemde organisaties en bij een rechtspraak van die vereenigingen met wettelijke sanctie tot schorsing of ontneming van het diploma, het minder dan ooit zouden worden. M. a. w. deze rechtspraak zal in *de eerste plaats* hen moeten kunnen treffen, die zich tot nu toe door hun isolement buiten schot wisten te houden.

Vermoedelijk zal dus de Minister bedoeld hebben een regeling te willen invoeren, waarbij de rechtspraak der N. Mij. tot bev. der Geneeskunst als *voorbeeld* heeft gediend en verder is het denkbaar dat de laatste bevoegd zal zijn een aantal leden in de verschillende raden te benoemen.

Deze staan dan hoegenaamd niet in eenigerlei afhankelijke positie ten opzichte van de Maatschappij. Wij zouden dan een toestand krijgen ongeveer als in Engeland bestaat, waar de „General Medical Council” soortgelijke bevoegdheid bezit,

en waarvan de leden voor het grootste gedeelte door de verschillende organisaties worden benoemd.

Wij willen hieraan toevoegen dat ons inziens de invoering van een dergelijke wet niet genoeg kan worden toegejuicht. Waar men den bezitter van het diploma van arts, apotheker of tandarts door zijn monopolie niet alleen beschermd tegen concurrentie, (al laat dan ook in de praktijk die bescherming veel te wenschen over) maar ook vrijwaart tegen eventueele gevolgen van zijn beroepshandelingen, is het bedenkelijk dat er thans geen middelen zijn om dit monopolie te kunnen opheffen, wanneer blijkt dat de houder zich onwaardig heeft getoond hiervan een behoorlijk gebruik te maken.

Was in de afgelopen jaren het aantal gevallen waarin een dergelijke macht gebruikt had kunnen en moeten worden, betrekkelijk gering, het staat te vreezen dat in de naaste toekomst dit aantal beduidend grooter zal zijn.

In de eerste plaats wast het aantal artsen, tandartsen en apothekers in zoodanige mate, dat de strijd om het bestaan dagelijks moeilijker zal worden en men dus gemakkelijker dan vroeger zal overgaan tot gewoonten die toen niet noodig waren. En dat men bij de jongeren een vooruitgang in ethische gevoelens kan bespeuren in deze — laat ons zeggen — democratische tijden, zal wel niemand willen beweren, die iets weet van de huidige toestanden aan onze Universiteiten.

Beroepsethica zal in de toekomst alleen gehandhaafd kunnen worden, door haar wettelijk te sanctioneeren en als uitdrukkelijke plicht op te leggen aan *alle* leden der betreffende professies op straffe van berisping, boete, schorsing en schrapping.

Dit is in het belang van die beroepen, maar vooral ook in het belang van den patiënt en daarom hopen wij dat inderdaad binnen korten tijd het Staatsblad een wet als hier bedoeld moge afkondigen!

N.